

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-47/2014-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Sanje Štefan i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja mr.sc. P. M. R., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 21. svibnja 2014.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/13-01/85, urbroj: 401-01/05-14-04 od 19. ožujka 2014.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta Republike Hrvatske, klasa: UP/I-008-01/13-01/00016, urbroj: 533-01-13-0004 od 13. studenog 2013., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama temeljem članka 23. stavka 5. točke 4., a vezano uz članak 5. stavak 1. točku 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, iz razloga jer se tražena informacija ne smatra informacijom u zakonskom smislu.

Tužitelj pobija osporeno rješenje u cijelosti zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, bitnih povreda postupka, pogrešne primjene materijalnog prava, te povrede ustavnoga prava na pristup informacijama. U bitnome navodi da je 23. svibnja 2013. (dan nakon odluke Ustavnoga suda broj: U-II-1118/2013 od 22. svibnja 2013. – Narodne novine, broj 63/13.) Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta na svojim mrežnim stranicama objavilo službeno priopćenje, informaciju o „svojem“ radu pod naslovom: „Kvalitetu sadržaja zdravstvenoga odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“. Problem je što je istoga dana, 23. svibnja 2013., doslovce istu informaciju, s istim naslovom, također kao priopćenje za javnost o „svojem“ radu, na svojim službenim internetskim stranicama objavila druga osoba, Agencija za odgoj i obrazovanje. Dakle, i laiku je jasno da je netko od nekoga preuzeo tu informaciju, a da nije naveo izvor. Time je jedno od navedena dva tijela prekršilo osnovne postulate čestitosti i poštovanja autorskog prava. Riječ je o

odredbi ustavnoga jamstva zaštite autorskih prava. Nadalje, tužitelj u tužbi navodi odredbe Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima te smatra da postoji zakonska obveza tijela javne vlasti, kao nakladnika svojih službenih mrežnih stranica, da navede autora objavljenoga priloga i nositelja autorskih prava objavljenoga sadržaja (službenoga priopćenja „Kvalitetu sadržaja zdravstvenoga odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“). Dakle, slijedi da službeno priopćenje kao programski sadržaj ex lege podrazumijeva i zahtijeva objavu podatka o autoru i nositelju autorskih prava, što u ovom slučaju nije učinjeno. Ističe da je donositelj, sastavljač, autor ili potpisnik bitan dio svakoga općeg i pojedinačnoga akta te bez njega akt nema vjerodostojnost ni valjanost. Vijest o kojoj je riječ je nepotpuna jer nije navedena osoba ili služba odgovorna za njezin nastanak i moguće davanje pojašnjenja. Stoga ističe da Agencija za odgoj i obrazovanje i Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta mjesecima odbijaju predočiti tobožnju potvrdu Svjetske zdravstvene organizacije kojom da je ona dala „potvrdu kvalitete sadržaja i programa kurikuluma zdravstvenoga odgoja“. Stoga se ta vijest isto tako mora smatrati nepotpunom jer u njoj nije navedeno tko je tobože u ime Svjetske zdravstvene organizacije dao takvu potvrdu, ni kada točno, ni u kojem gradu, ni u kojem svojstvu, ni na koji točno dokument. Napominje da se utvrđivanje putem prvostupanjskog tijela pokazalo neučinkovitim pa je predložio da žalbeno tijelo sazove usmenu raspravu radi utvrđenja činjenica, a zbog toga što navedena tijela uporno odbijaju pružiti podatke na komu i na čemu zasnivaju službeno priopćenje „Kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“ od 23. svibnja 2013. Tužitelj predlaže da ovaj Sud prihvati tužbu, poništi osporeno rješenje i prvostupanjsko rješenje zbog nepotpuno utvrđenoga činjeničnog stanja, te utvrdi kako je podatak o autorstvu, pertinenciji, podrijetlu ili mjestu nastanka sastavni dio informacije jer fizički ni pravno dvije pravne osobe, svaka za sebe samostalno, ne mogu biti nositelji autorskog prava nad jednim te istim priopćenjem, i da naloži Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta da mu dostavi podatak o autorstvu priopćenja „Kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrda Svjetska zdravstvena organizacija“. Također predlaže da u obrazloženju presude ovaj Sud ukaže na očite povrede pravila postupanja, višestruko kršenje zakona i možebitna nečasna dijela koja u ponovljenom postupku treba ispitati.

Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te je istakao da službeno priopćenje tijela javne vlasti ne može predstavljati autorsko djelo definirano člankom 5. stavkom 1. Zakona o autorskim i srodnim pravima (Narodne novine, broj 167/03., 79/07., 80/11., 125/11. i 141/13.), odnosno ne može predstavljati originalnu intelektualnu tvorevinu koja ima individualni karakter. Tijelo javne vlasti je proizvelo službeno priopćenje te ga je i objavilo na svojim internetskim stranicama. Smatra da za provođenje drugostupanjskog postupka nije bilo potrebe sazivati usmenu raspravu. Predlaže da Sud tužbu odbije.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice nisu sporne, a stranke u tužbi i u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10. i 143/12.) te utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 5. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis).

Odredbom članka 23. stavka 5. točke 4. navedenog Zakona propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ovog Zakona.

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj 31. listopada 2013. podnio Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta zahtjev za dopunom informacije, zatražene u zahtjevu od 1. lipnja

2013. iz razloga jer tijelo javne vlasti nije odgovorilo tko je sastavio priopćenje „Kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrda Svjetska zdravstvena organizacija“.

Prema ocjeni ovoga Suda pravilan je zaključak prvostupanjskog tijela i tuženika da se zahtjev tužitelja u konkretnom slučaju ne odnosi na informaciju u materijalnom smislu, nego predstavlja upit na koji se traži odgovor koji u materijalnom obliku ne postoji, pa se isti ne može smatrati informacijom u smislu članka 5. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, pa je pravilno na temelju odredbe članka 23. stavka 5. točke 4. istog Zakona odbijen zahtjev tužitelja da mu se odgovori na pitanje vezano uz to tko je sastavio priopćenje objavljeno na mrežnim stranicama Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta pod nazivom „Kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“.

Naime, pravilno smatra tuženo tijelo da se navedeno pitanje ne može klasificirati pod zakonsku definiciju informacije jer tužitelj postavlja pitanje, na koje je jedino i moguće dati odgovore, što ne predstavlja informaciju u zakonskom smislu, jer pristup informaciji u smislu zakona pretpostavlja pristup već gotovoj i postojećoj informaciji koja postoji u materijaliziranom obliku i ne predstavlja dužnost tijela javne vlasti da daje odgovore na pitanja.

Tuženik pravilno upućuje na odredbu članka 7. Zakona o pravu na pristup informacijama kojom je propisano da informacije koje tijela javne vlasti objavljuju moraju biti pravodobne, potpune i točne. Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta kako je to utvrđeno u provedenom postupku ne posjeduje ispravu Svjetske zdravstvene organizacije na temelju koje je sastavljeno priopćenje „Kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“ pa tuženi pravilno smatra da se postavlja pitanje vjerodostojnosti objavljene informacije jer navedeno Ministarstvo ne posjeduje ispravu Svjetske zdravstvene organizacije kojom je dana potvrda kvaliteta sadržaja zdravstvenog odgoja. Međutim, Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta dužno je objavljivati na internetskim stranicama pravodobne, potpune i točne informacije kako ne bi korisnike prava na pristup informacijama dovodilo u zabludu, kako to pravilno zaključuje tuženik u svom rješenju.

Sud nalazi da je tuženik u provedenom postupku pravilno utvrdio da je prvostupanjski postupak pravilno proveden i o zahtjevu tužitelja prvostupanjsko tijelo odlučilo sukladno navedenim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama.

Imajući u vidu navedeno i u postupku utvrđeno činjenično stanje Sud ocjenjuje da je u konkretnom slučaju pravilno postupio tuženik kada je odbio žalbu tužitelja, budući se tražena informacija ne smatra informacijom u zakonskom smislu.

Trebalo je stoga na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 21. svibnja 2014.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.